

Napló

beszámoló a Kék Madár fedőnevű, Hősök terei és György-telepi szocio-művészeti akció sorozatról

Hosszas tervezgetések után készítettünk egy guruló installációt, a Kék Madarat, amit késleltetéseket és halogatásokat követően 2012. február 22-én kitoltunk a Hősök terére, jelmezes zenés menet kíséretében. A célunk az volt, hogy újra felvegyük a kapcsolatot a helyiakkal, amit három év többé-kevésbé rendszeres munka után elveszni láttunk.

Az akciónkon elhanyagolható számú néző vett részt. Kevesen, többnyire a Rigliből (György-telep helyi elnevezése) érkező gyerekek csatlakoztak.

Ezt kudarcként éltük meg. Keretek, egységes nyelv és célok hiányában, és a csapat egyéb elfoglaltságai miatt egyhónapos szünetet tartottunk. Ez alatt a szünet alatt, elindítottunk egy kreatív műhelyfoglalkozásokból álló sorozatot.

2012. 04.20-án hatodik alkalommal látogattunk le György-telepre, hogy kreatív foglalkozást tartsunk a helyi érdeklődőknek.

György-telep Pécs egyik leginkább szegregált városrésze. Egyesek illegális lakásfoglalóként került ide, másokat a városból telepítettek ki. Vannak lakások, ahol alig több mint 20 négyzetméteren 8-10-en osztoznak. Az utcák szemétként úsznak, többszöri közös szemétszedési akciók után is. Állatokat a közbiztonság miatt nem tartanak. Elmesélésükből kiderült, hogy volt, amikor egymás kertjeiből lopták ki a disznókat. Az éhség nagy úr. Víz a közutakból hordanak a házakba, ruhájukat a szeretetszolgálat irodájának erre kialakított részében tudják csak mosni. A hónap első két hetében, a segélyek kifizetése után, rengeteg részeggel lehet találkozni. A hónap második felében tapintható a feszültség a pénzhiány miatt.

Csatornaszag szennyvíz, rühes macskák, mocsok, kutyák, korcsok, kutak, - konténer minek? - sorok romos házak, - lakatok minek? - összeeszkábált kerítések, fa -lopott-mosoly nyolcan egy ágyban, fogatlanság, soványság, gyönyörű kis cigánylányok, hit ha kell, szóözőn ki kíváncsi? poros utcácskák, kutya- vagy emberszaros focipálya. Cigányok cigányok cigányok

A közös alkotásnak a Máltai Szeretetszolgálat helyi irodája biztosított fedett teret. Célunk, hogy rendszeres találkozási lehetőséget nyújtsunk pécsi

művészeknek és a helyi kisebbségnek, egy későbbi közös ünnep előkészítése érdekében.

Első alkalommal - 2012. 03. 02-án - közös festésre hívtuk a helyieket. Bent az iroda közösségi termében, nagy kartonra festettünk. Kíváncsiak voltunk arra, hogy hogyan lehet olyan játékos, közös kereteket felállítani, amely motiválja a résztvevőket, és amelyeket nem esik nehezükre betartani. Szörnyeket festettünk. A vegyes korosztály (4-13 év) lehetetlenné tette a keretjátékokat, viszont a hangulat és a festés öröme magával ragadó volt. A közös kép is elkészült.

Tíz gyerek és két felnőtt vett részt a 3 órás foglalkozáson. Ezt a létszám a későbbi foglalkozások alatt csak nőtt.

Attilával és Felíciával voltunk kint, és a "szörny" témában egyeztünk meg előre, valamint a találkozás menetét terveztük meg, csak úgy, felületesen. Tudtuk, hogy az egyéni rajzok felől közelítünk majd a közös kép fele. A foglalkozáshoz szükséges eszközök beszerzése után kimentünk a helyszínre. A szeretetszolgálat munkatársai kedvesen és segítőkészen fogadtak, pár telefonjuk után elkezdtek szállingózni a gyerekek.

A vállalkozó kedv nagy volt, a kitartás annál kisebb, bár volt két lány, aki nem mozdult el a festék mellől, csak amikor az apjuk hívta őket valamilyen házimunka elvégzése okán. Az egyéni rajzok, üres felületen pár vonalban merültek ki, és mindenki gyorsan kezdett új rajzhoz. Attilának rajzai egyeseket motiváltak, másokat elijesztettek, mondván, hogy ők nem tudnak ilyen szépet. Egy kis törődés és beszélgetés azért mindenkit elindított. Attila a játék hevében improvizált és kitalálta, hogy az udvaron építsék meg a szörnyek búvóhelyeit. Ez az addig is nehezen kezelhető csoportot szétbontotta. Így a közös kép nem tudott elkészülni.

A nap legizgalmasabb pillanata az volt, amikor a szembe szomszéd kijött, matt részegen és erős hangon elkezdett hozzánk beszélni. Én megijedtem és siettettem az indulást, Attila viszont szóba elegyedett vele. Amikor megkérdezte a szomszéd Attilát, hogy ki is ő valójában, Attila válasza az volt hogy ő egy varázsló, mire a szomszéd nagyot nevetett, és azt mondta, hogy ha valóban varázsló vagy, varácsolj ide egy almát, és elfordult. Mire visszafordult Attila kezében ott volt egy nagy piros alma. Mindannyian megdöbbsentünk. Később mesélte Attila, hogy az az alma reggel véletlenül akadt a kezébe, majd valami belső sugallatra hallgatva eltette a táskájába.

Később mind a hárman azt értékeltük, hogy nagyon iskolásra sikerült a foglalkozás. Másnap - 2012. 03. 03-án - Felíciának visszamentek, és befejezték a gyerekekkel a nagy képet.

A következő alkalommal - 2012. 03. 9-én - papírsárkányokat készítettünk a György-telepen és ezzel párhuzamosan a Hősök terei iskolában megismételtük a festős foglalkozást. A sárkánykészítést Knyihár Bence vezette, mint kezdő sárkánykészítő.

Vártak minket. Az ötlet hogy papírsárkányt készítsünk, belendítette a gyerekeket. Bence előzetes elképzelésével ellentétesen önálló munka nem jött létre, mert mindenkinek segíteni kellett, de a lelkesedés és a játékgény pótolta az élményt. Amint félkész állapotig jutott egy sárkány, rögtön reptetni próbálták, az mindig a betonhoz csapódott, így mindent újra kellett kezdeni, de a lelkesedés nem fogyott. Nagy odafigyelést és türelmet igényelt ez a három óra. Kevés kézzelfogható eredménye volt, de annál több tapasztalata.

A következő műhelymunkákat - 2012.03.16-án és 23-án - önállóan folytatták Bencéék. Megjött a jó idő, így kint az udvaron lehetett folytatni a munkát. Elmesélésük alapján minden olyan próbálkozás, ahol valamilyen szabályt kellett volna követnie a gyerekeknek, gyorsan elpárolgott és egyszer csak eljutott a foglalkozás ahhoz a ponthoz, amikor nem lehetett kordában tartani: elszabadultak a színek és a gyerekek. Mindenki festékben úszott. A szülők meglepően jól fogadták ezt a tényt és senkinek nem volt miatta rossz szava. A következő foglalkozáson minden ott folytatódott, ahol az előzőn abbamaradt.

A húsvét miatt és a társulat egyéb elfoglaltságai miatt két alkalom elmaradt.

Egy későbbi megbeszélésen megegyeztünk abban, hogy ezt az elszabadult színhullámot kell meglovagolni. Miért is ne indulnánk el az utcán? Kitaláltuk, hogy utcai képeket csinálunk olyan objektumokra, amelyekben ezzel nem tudunk kárt tenni.

Újabb szabályrendszert találtunk ki:

- *mindenki választhat, vagy kikeverhet egy színt magának.*
- *olyan felületeket keressünk az utcán, amiben nem tudunk kárt tenni.*
- *ezeket a felületeket hagyjunk nyomot a saját színünkkel.*
- *akkor választhatunk új színt, ha a régit elhasználtuk*

Később ezekre a foltokra stenciltechnikával, minden résztvevőnek a kedvenc figuráját szerettünk volna festeni, úgy, ahogy ő azt kitalálja, elindítva így egy történetet, amit folyamatosan írhatunk - vagy írhatnak- tovább.

A kivágott figurákat felhasználtuk volna az ünnepen egy árnyszínház előadásban.

Sajnos ezekből a szabályokból sem tudtunk semmit betartatni, de a végeredmény magáért beszél. A gyerekek és a felnőttek is elindultak az utcán a színekkel és festették, amit találtak.

Ezen a foglalkozáson - 2012.04.13-án - Bence folytatni akarta a sárkánykészítést, mi Attiláékkel az utcai festést terveztük, Zsin Bence az árnysház bábfiguráit szeretne volna elkészíteni.

Elég volt a festékeket kitenni az asztalra, mindenki nekiesett és elleptük a Málta környékét. Mivel nincs ezen a helyen olyan, amiben kárt lehetne tenni, minden felület konkrét célpontnak számított. Rögtön ott volt a Málta irodája mellett egy szemetes konténer. Első alkalommal ez a konténer telt meg színekkel.

Következő találkozás - 2012. 04. 20. - alkalmával elindult a színlavina. Falak, lépcsők, oszlopok... Felnőttek, gyerekek - mindenki festett szabadon. Volt, aki célokat tűzött ki maga elé és nagy felületeket akart kiszínezni, volt, aki képekben és figurákban gondolkozott, volt, aki festett, amit ért, volt, aki borogatta a festékes poharakat

Volt olyan pillanat, amikor nem érttem, hogy mit is csinálunk mi itt - össze-vissza foltok, színek, az egész egy idióta trutyizás. Jött egy cigány nő és minden félelmünket a fejünkhöz vágta: miért nem a városházánál csináljuk ezt, miért a cigánytelepen kell tönkretenni mindent? Nem itt van a helye ennek! Ennek ellenére, hagytuk tovább folyni az eseményeket és bíztunk a jó szándékunkban.

Számomra több kiemelkedő, nagyon tanulságos momentum történt a kint töltött három óra alatt.

- *Zsin Bence kicsit elkedvetlenedett, mert a foglalkozás elején látszott, hogy nem lesz semmi a bábkészítésből. Kedvetlenségét festésben oldotta fel. Elkezdett egy nagyon szép és érzékeny*

- képet festeni az egyik utcai fal betontégláira. Ez megtetszett az egyik helyi anyukának, és odament a lányával megkérdezni, hogy bekeretezheti-e ezeket a házikókat, kéekkel. Egy darabig közösen festették tovább a művet, aztán Bence átadta a terepet. A kép esztétikailag megszenvedte ezt a váltást, de jó volt látni, ahogy Bence alkotása inspirálta a hölgyet.*
- *Ugyancsak Bence, észrevett egy műanyag motoros kisgyereket, akit először édesanyja küldött el festeni, de később - hirtelen váltást követően- megtiltotta a gyerekeknek, hogy részt vegyen a foglalkozáson. A kislány a tiltás ellenére ott maradt és figyelt. Bence lépésről lépésre csalta közelebb az ecsethez és a festékhez. Beszélgetésbe elegyedtek és kiderült, hogy a kicsi nagyon szereti az autókat és a motorokat. Először festettek motoron ülve, majd Bence kijelölt egy pályát a srácnak, készítettek két star-zászlót és megvolt a délutáni program.*
  - *Knyihár Bence a nagy” trutyizás” kellős közepén észre vett két ronda festékfoltot a betonon, amiből pár ecsetvonással egy kedves képet hozott ki*

- *Knyihár Bence csatornafedélre festett képét is az az anyuka fejezte be, aki a Zsin Bence házikós képét, csak ebben az esetben a fém felület kínált annyi keretet, hogy ezt a munkát nem tudta elrontani.*

Szabályokkal és játékokkal megint kudarcot vallottunk, de próbálkozunk tovább. Sok tanulságos pillanat történt, amelyeket későbbi találkozásaink alkalmával hasznosítani tudunk.

A résztvevőkkel szeretnénk elindulni a csapattá fejlődés rögzös útján, ehhez további közös élményekre lesz szükségünk. A heti egy találkozást heti kettőre bővítjük. Egy ideig félretesszük a festékeket. Következő alkalommal

egy árnszínházias előadást viszünk ki György-telepre, kíváncsian várva a reakciókat.

Szeretnénk folytatni a képalkotást, amihez két felajánlást kaptunk. Megfesthetjük az egyik szomszéd házának az utcára néző falát, a másik szomszéd ágakból eszkábált kerítését. Ezekbe a munkákba csak akkor vonjuk be a gyerekeket, ha biztosítva látjuk a képek művészi minőségének lehetőségét. Most mindkét felülethez az előzetes beszélgetések után, terveket készítünk, hogy a tulajdonos ki tudja választani azt a megoldást, amely hozzá legközelebb áll.

Nagy tanulság, hogy minden kész ötletünket eldobhatjuk, de ezért cserébe minden alkalommal rengeteg új lehetőséget kapunk. Ezekre a lehetőségekre kéne a rendszeres foglalkozásokat felépíteni, úgy, hogy finoman és észrevétlenül apró, játékos keretekkel tereljük tovább a fékezhetetlen kreatív energiákat.

Következő találkozásunk alkalmával (2012. 04. 25) Egy mesét vittünk ki a telepre, árnszínházias előadás formájában. A készülődés alatt hamar híre ment a programnak. A mesét kilencen néztük végig a Málta közösségi termében. A kezdetleges előadás erőssége a zenei szál volt, aminek ereje ott tartotta a nézőket a mese végéig. Az előadás után a hangszerek vonzották a gyerekeket. Sajnos a tervezett foglalkozás rövidre sikerült és a bábkészítés sem lelkesítette a gyerekeket. Négyen maradtunk a foglalkozáson. Az unalmas és nem túl termékeny fél óra után újra kimentünk a szabad levegőre, és ott pillanatok alatt megháromszorozódott a létszám. Fiúkból és a lányokból választottunk két csapatot a gyerekek sugallatára és hamar kialakult egy izgalmas focimecs, téglákból kijelölt kapu között a kavicsos udvaron egy lapos bőrlabdával. A lelkesedés még a pálya közepén bűzölgő emberi ürülék is feledtette velünk. A lányok nagyon ügyesen játszottak.

A következő találkozásunkig (2012. 05. 02-ig) Attila elkészített öt tervet a falfestéshez. Erre az alkalomra nem készültünk gyerekeknek foglalkozással. "CSAK ÚGY" kint voltunk. Időt akartunk eltölteni a helyiekkel.

Kijött velünk "a váratlan vendégünk", P. James (egy londoni motoros srác, akinek a családja bent égett egy lakástűzben, másfél éve. Ő úgy döntött, hogy motorral elindul Indiának.)

Az ő bátorsága és származása lenyűgözte a srácokat a telepen. Próbáltak kommunikálni vele, elővették kezdetleges angol tudásukat és a labdát. Így töltöttek el másfél órát lefárasztva a különleges vendégüket.

A terveket megmutattuk a családfőnek, aki kiválasztotta azt, ami neki a legjobban tetszett. Majd beszélgettünk, a háza udvarán.

A fakerítés lefestéséről lemondtunk, mert nem tudtunk kitalálni olyat, ami esztétikusabbá tudta volna tenni. Ha ránéz az ember a kerítésre, rögtön feltűnik neki a sok munka és a minimális költségvetés, amivel azt alkotója létrehozta. Igazi remekmű. Gazdája is visszakozott már az előző ötletünktől. Neki is megmutattuk a terveket, amitől kedvet kapott ahhoz, hogy az ő falára is fessünk, és kihozta a gyerekekről készült pár fényképét. Körbenéztünk nála, és kerestünk olyan felületeket, amelyekre felfesthetnénk a gyerekek képeit.

Atila gyakorlás céljából lerajzolta a Málta dolgozóit, Anitát és a Zsoltit. Mind a kettő olyan jól sikerült, hogy többen megkérték, hogy legközelebb őket is rajzolja le. Alkotás közben körbe vették a gyerekek és egy idő után elkezdték instruálni és kritizálni, ha valami nem stimmel a meglátásuk szerint.

Elindult a helyiek fantáziája és több megrendelést is kaptunk, falak lefestésére, amikre ez alkalommal már nem tettünk ígéretet.

Tartottunk terepszemlét a hegyen, ahova az ünnepséget tervezzük. Jól sikerült találkozó volt.

Csütörtökön (2012.05.03.) este tartottunk nagycsapatos megbeszélést, ahol feladatokat vállaltunk. „És szeretnénk még”... témában írtunk egy további listát.

Megnéztünk a Lacho Drom-ból egy részletet, ami egy törzsi ünnepet mutat be, és mutattam indiai rövid felvételeket Benáreszből. Ott egy olyan ünnepségen voltunk, ahol a Gangesz parjáján milliónyi méceszt gyűjtöttek és több kilométer hosszan kitették őket különböző alakzatokban. Engem a horogkereszt megihletett, azok után, hogy a kinti kistráccokkal beszélgettünk Indiáról. Nem értették, hogy egy londoni férfi, miért akar az indiai csóróságba kimenni.

Szeretnénk egy Pünkösdi felvonulást játékos állomásokkal, megszabadulást a félelmektől. Buborékokban elereszteni a félelmeinket és a negatív energiáinkat, szép

ruhákat készíteni, és felhúzni erre az alkalomra, királyt és királynőt választani, szeretnénk táncolni, zenélni, falfestményeket, szobrokat felavatni, és sárkányokat eregetni. Majd felmenni a hegyre, ahol a kék madarunkon elrepülünk a szent helyre, ahol kigyullad egy totem, az est fénypontjaként körben ülünk a világító forma körül, és csendben együtt vagyunk. Majd a felszabadulás-zene, közös étkezés. Ünneplés.

Ez a jegyzőkönyv:

Vállalások/ projektek:

Dávid Andris: szívesen dobolok, és hangszerek készítését segítem jövő hétvégén
Angéla: sátorállítás: bambusz/ ponyva, dervises szoknya lányoknak/asszonyoknak
Barna: szobortér
Zsin Bence: zúgás és kis szent tárgyak
Márk: vállalom hogy én leszek a rendező - kommunikálok
Bence: papírsárkányok performansszal
Felícia: festéssegédkezés, jó lenne a buborékfújós dolog
Attila: falfestés
Miklós: festenek falat, gondolkozom a totemen, Ariel(?)

Szeretnék:

- totem
- üzenetek felolvasása
- nagy asztal
- pünkösdi királyság - ékszerek
- virágszőnyeg
- zenei rítus
- keresés
- hajó
- kajaügy
- árnyas ügy?
- Időrend:
- hétfő 14 este a következő találkozó
- holnap sárkány-workshop
- ékszerkészítő: 18
- batikworksop: 25-e
- zeneszerszám workshop: 12-13
- zene-workshop (Márk időpontot ajánl 20 és 27 között
- HAJÓÓÓÓÓÓÓÓÓÓ? Miklós, Márk
- szerdán megy ki menet
- menet

- tánc

Börtönélmény: az utolsó alkalommal mentem be ebben az évben a pécsi fiatal - korúak börtönébe, s amíg vártam Katit a főnevelőnőt, hallottam, hogy az egyik őr Ny. Arnoldért jött. Megdobbant a szívem, ugye nem, nem az az Arnold, akit ismerek, és aki szerepelt sok másik fiatallal együtt abban a filmben, amit két éve csináltunk Hősök terén. Sajnos ő volt az. Jövőre vele folytatom a börtönszínházat Pécssett.

Pénteken (2012.05.04) a foglalkozást Knyihár Bence tartotta. Kör alakú papírsárkányokat festettek. Bence az ünnepre ezekből készít egy installációt és egy performanszt. Akik szoktak, megint ott voltak. P.J is kijött velünk a motorjával, ő ezzel kápráztatta el a gyerekeket. A fiúk körbevették és újabb másfél órát kommunikáltak vele ezúttal labda nélkül. (*Azt hogy kérdezed hogy...? Azt hogy monddod hogy...?*)

Bencénél kissé nehézkesen indult a festés, de a végére annál termékenyebb lett a munka. Szép sárkányok születtek. Különböző technikákat használtak, csepegtetéssel monotípiákat készítettek, maszatoltak, lenyomatokat festettek, és festettek ecsettel is.

Hihetetlen meglepetést tartogatott számomra ez a nap. Egyszer csak felnézek, és szembe jön velem Tomika, az a srác, akivel két évvel ezelőtt ismerkedtünk össze Hősök terén, és vele forgattuk első filmünket. Még forgatás közben gyerekotthonba került szociális helyzete és magatartásbeli zavarok miatt. Majd a bemutató után nem sokkal, elkerült Kaposvárra egy speciális gyerekotthonba. Azóta nem láttam őt. Azt hittem legközelebb a börtönben fogom újra látni.

Tartozásom volt felé, ami mindig ott motoszkált bennem. Megígértem neki, hogy megkapja azokat a felvételeket, amiket vele készítettem.

Most találkoztunk, és ott folytattuk, ahol abbahagytuk: megöleltük egymást, és egy órát beszélgettünk, néha kamer előtt, néha csak úgy, majd a végén leültünk öt percre, meditálni.

Szerdán (2012 05 09) kijöttünk Attilával kettesben. Nem történt semmi. Én szervezkedni próbáltam a Máltás Zsoltival. Attila egy ajtót segített lefesteni. Egy maradandó képet gyűjtöttem be: Joco egy kis srác, akivel eddig sokat fociztunk, megjelent a távolban a poros úton két kis hangfállal a nyakában, amiből szólt az echte cigány zene.

Ma (péntek 2012 05. 11) elkezdtük a falfestést Malunál. Bevásároltunk, és beköltöztünk az udvarába. Malu nagyon pontosan kitalálta hogy milyen ruhában és milyen beállításban szeretne felkerülni a falára, és hazajött a fia is, akit be kellett fotóznom és őt is fel kell festenünk a falára Malu mellé.

A szemközti szomszéd Feri lefújta a festést, az ő falára nem festhetünk mert nagy vitába keveredett a szomszédjával Teri nénivel, és úgy összevesztek hogy két napig nem beszéltek. Ezek után úgy döntött, hogy akkor nem provokálja Teri nénit tovább ezzel a "kis semmisséggel". Fő a béke.

Most értettem meg, hogy mekkora felelőség van a munkánkon, Malu kiállt mellettünk, megengedte a falfestést, minden tudásunkat bele kell adnunk, hogy ne hagyjuk őt cserbe.

A portrék, amiket Attila rajzolt, gyorsan bekerültek a köztudatba és újabb "megrendeléseket kaptunk", mind portréra mind falfestésre. Ígérni nem ígérünk, de megjegyezzük és ha marad energiánk, élni fogunk a lehetőséggel.

Dávid András és a Miki ma hangszerkészítő foglalkozást tartanak a Máltánál.

Ma (szombat 2012 05 12) reggel jöttünk folytatni a festést. Fent Hősök terén egészségnap van, ezért kevesebben vannak lent a Rigliben.

Csináltam egy gyors riportot Maluval, mert tegnap olyanokat mesélt, amiből kiderült számomra, hogy a hetvenes években történt Magyarországon egy olyan integrációs kísérlet, aminek ma is a levét isszuk. Mesélt gyerekkori emlékeket az igazi Gunyhós cigánytelepről, ahol a vajda felügyelte a rendet és tartotta össze a cigányságot a telepeken. Ezeket a közösségeket számolták fel, és telepítették be a városba őket. Végzetes hiba. Családok szétszakadtak, hagyományok megtörték, apáról fiúra szállt foglalkozások, státuszok megszűntek. Idegenek közé kerültek, identitásukat elvesztve. Mai helyzetük a telepen egy kegyetlen köztes állapot a félresikerült integráció és az azt megelőző állapotba való visszatérés közt.

Malu elmesélése alapján kiderült számomra, hogy a régi közösségek összetartó ereje a közös kultúrából fakadt, ünnepek ahol az öregek meséltek és zenéltek, fiatalok hallgatták őket, közös játékokon vettek részt, közel álltak egymáshoz, egy telepen több generáció élt együtt közel a természethez.

A telepek erdő közelében zöld területen helyezkedtek el, kutakat kaptak a várostól, szerencsésebb helyzetben volt kis patakjuk, forrásuk.

A mesterségek családon belül öröklődtek tovább.

Ma kisebb családok élnek együtt, másik idegen családok szomszédságában. Hol rossz, hol jó viszonyban, de összetartás nélkül, küzdenek a túlélésért. Ebben a küzdelemben nincsenek szabályok és nincs összetartó erő.

Andrisék ma is kijöttek. Keresik a helyi zenét. Tegnap kiderült Feriről, hogy művész családból származik, ő maga is zenél és testvérével tíz évvel ezelőtt még jártak esküvőkre hahnizni. A testvére még mindig foglalkozik zenével, ő már csak havi egyszer öt-hat percre veszi elő a gitárját. Feri sajnos nem vállalta a közös munkát, mondván, hogy a keze már nem a régi és két három hétre lenne szüksége, hogy újra visszajöjjenek a dallamok.

Andrásék megkeresik a Tamburás Sanyit. Szeretnék együtt zenélni vele, és jó lenne, ha felvonulásnál részt venne a zenekar munkáiban.

Szeretném ha a cigány dallamvilág és a mi a alternatív muzsikánk összeérhetne valahol.

Az elmúlt hetet kint töltöttük kisebb megszakításokkal. Vasárnapokat tartottuk meg magunknak és talán három nap szünetet az eső miatt. Ma **(2012. 05. 22. kedden)** újra esik. A falfestmény sokat haladt. A portrék egészen hasonlítanak, karakteres kis gyerekarcok. A festés más művészeti karos diákot is kivonzott a telepre. Amikor csapatostul érkezünk, hirtelen elkezd pezsegni az élet, sokat kommunikálnak velünk. Kerner Miki intenzíven bekapcsolódott a festésbe, és átvállalta a két oldalsó falfelületet. Ő lassabb tempóban dolgozik, így napokat kell kint töltenie a telepen, hogy legyen ideje befejezni.

Én kevesebbet töltöttem kint folyamatosan az utolsó tíz napban. Néha tisztá stricinek éreztem magamat, amikor kidobtam kocsival Felíciáékat dolgozni a térre, én meg hazajöttem a cigány mesevilág és mesekultúrát tanulmányozni.

Zsin Bence kavics- és kőfestésbe kezdett a gyerekekkel, a megszokott lelkesedéssel csinálják.

Egészen megszoktak minket Maluék. Ott táborozunk az udvarukban. Volt, hogy behívott kamerával a házába, mesélt, családi fényképeket mutatott, megmutatta a házimozi rendszerét és közben elmesélte hogy azért ők mégis csak nyomorban élnek, szegényesen, de szeretetben. Ez a szeretet sugárzik a kis házban, de nagyon furcsa helyzet ez. Táncoltak a lányok a kamerának, hallgattunk jó kis cigánymuzsikát és elbeszélgettünk egy másfél órát.

A következő alkalommal, amikor kimentem, újra behívott és bizalmasan megkért hogy tegyünk fel internetre egy hirdetést, amiben ők támogatásokat kérnek helyzetükre hivatkozva. Furcsa érzés volt, és a Fehér Angira hivatkozva átgondolás céljából időt kértem. Úgy érzem, hogy nem az én dolgom, de ha egyszer meg lehet tenni, akkor miért ne?

Másnap, amikor csak Miki volt kint, megkérte Malu, hogy kérdezze meg tőlem nem tudok-e segíteni egy fuvarban, amikor elvisszük a láncfűrészét szervizbe és elmegyünk a zaciban elhozni a plazma tv-jét.

Amikor legközelebb másnap reggel kimentünk nem voltak otthon, valamelyik szomszédjával elintézték a fuvar és kiváltották az aranyát a zaciból.

Amíg reggel vártunk a kulcsra és Malura, odaszegődött egy fiatal srác és elkezdett mesélni az életéről. Először fárasztott, később elkezdtem hallgatni. Mesélt az életéről, hogy hogyan került ide Sásdról, aztán a szerelmi bánatáról, telefonszétverésekről, munkáiról, Hippo-ivásról, kórházról. Zseniálisan mesélt.

Kedvenceim egyike az volt, amikor elmesélte, hogy kirúgták egy gyárból, mert az egyik haverja lebukott, hogy lopja a memóriakártyákat, és mert ő is cigány volt ezért őt is kirúgták. Levetkőztették, megmotozták, de nála nem volt semmi. Fél mondattal később kiderült, hogy ő is lopta a memória kártyákat, és keresett is vele szépen, amíg ott dolgozott. Amikor baromfigyárban dolgozott, akkor a nagy szalámi-rudakat lopták.

Meg volt egy haverja, aki a szünetekben szódát árult, neki. A nagy munkában megszomjazott, úgyhogy vett is tőle ötvenesért egy-egy pohárral, hanem egyszer látja, hogy a haverja bemegy egy ajtón, ő is ment volna be, de szólt neki a haverja, hogy őt ismerik, azért mehet be, de ő ne menjen be, mert ki fogják küldeni, de a srác csak csak bement, egy étkező volt. Ott ettek a munkások. Volt ott egy automata, amin volt egy gomb, megnyomta és csodák csodájára szóda jött rajta. Na így bukott le a haverja, hogy ötvenesért árulta neki az ingyen szódát.

András felvette a zenésszel a kapcsolatot és beindította a Tamburás Sanyit a közös ügyünkkel kapcsolatban. Volt, hogy felhívta őt a Sanyi telefonon a közös próba ügyében.

Malu kitalálta, hogy a festmény felső részéről hiányzik neki egy sas. Attilával megbeszélték és felkerült a festményre.

Tegnap a gyerekek már a kérdéseikkel fogadtak, hogy mikor és hol kell táncolniuk. Az ünnep bekerült a köztudatba és várják.

2012 05 17-én csütörtökön volt egy megbeszélésünk. Amiben továbbra is nyitott maradt az ünnep formája, programokat, közös tevékenységeket ajánlunk fel nekik, egész nap és este egy szertartást szeretnénk, aminek a vége egy szabad evés-ivás, bulizás.

jegyzőkönyv: 27-re délelőtt szoknyaékszer sárkány kavics tertotem

Angelafelibencebencefilomiki

Delutan szintiszsurkiállításal falatadással

Andrasatesz

Este elindulunk a szobortól utravalo idezettel megerkezunk megmosakszunk kirakjuk a festett koveket mese tuz performasz zene

Eszunk es bulizunk amig birjuk

Kaja:egyertelmuen toltottkaposzta

Mese a riglinbol elveszett

Helyi torteneteket meg kereshetunk de az osi mesere senki nem emlekszik

Malu valalta a falrol a beszedet

Mese az elveszett meserol punkosd felelem elengedese kozos nyelv tuz gyoksret vesztett nep kendo buborek tuz porgetes

Nagyon jó cigánymesés oldalakat találtam <http://library.thinkquest.org/03oct/00420/folap.htm>, amiken leírják a mesélési szokásokat, a mese szereplőit és pár mesét.

Nagyon inspiratíván hatott rám. Próbálunk most, egy olyan nyitott interaktív improvizációs színházi formát kigubancolni, ami a hallgatóság meséiből, történeteire/ből és általu(n)k ismert formákra/ből építkezve teremt egy nagy közös mesét/élményt. Szeretnénk, ha gyerekek táncát, a mi tüzes botjainkat, buborékainkat, szoknyáink és gondolatainkat egy szertartássá/előadássá alakulhatnának.

A cigány mesélési szokások eleve magukban hordozzák a konfliktusok kezelésének lehetőségeit. Számomra ez itt kapcsolódik Boal fórumszínházához. Rengeteg lehetőség van most előttünk, sajnos egy kicsit kevesebb időnk van ebben az etapban, de szeretném, ha el tudnánk tölteni a buli előtt egy tartalmas fél-másfél órát, aminek élményeire lehet egy hosszabbtávú együttműködést építeni. Ez most a kezdő felvonás.

Ma Mikivel dolgoztunk tovább.